

Kálvária-ének

*Eleget éltem,
uram,
eleget.*

*Harminchárom éves vagyok,
mint glóriás gyermeked,
harminchárom éves.*

*Vállamra
ormótilan keresztfa nehezül:
ballagok hozzád
a Koponyák Hegyére.*

*Látod,
nem kísér senki.*

*Apámat megölték,
anyámat a magány ríkatja valahol,
feleségem, fiam tovariadtak tőlem,
a szájtáti tömeget pedig én
löktem el magamtól.*

*Hallgass meg hát,
uram:
ne riadj meg
a daltól!*

I.

Küszöbén az estnek,

*csillagfakadáskor
dalba fog az ember,*

*ha már fáj a sorsa:
nagyon szépen fájjon,*

*küszöbén az estnek,
csillagfakadáskor.*

II.

*... és akkor fölriadtam,
uram,
vendégek aludtak lakásunkban,
keresték hajnalban a nagy kést,
azt hittem,
engemet akarnak megölni,
mert hentes volt a férfi,*

*civilben mészáros,
felesége meg alkoholista,
eleven pálinka-temető,
attól rettegetem,
hogy hervenhét szőke koca után
most az én véretem
futamítják majd meg.*

*De a félelemtől
újra elaludtam.*

*Arra emlékszem csak:
csipkegalléros sört
iszunk a Déliben
állva, toporogva.*

*Aztán asszonyomat,
kis rosszcsont fiamat,
no meg a két rokont is
fölkísértem szépen
az expressz vonatra.*

*Elmém sírkertje őrzi már
örökre,
míről beszélgettünk.*

**FIGYELEM! FIGYELEM!
TIZENHÉT ÓRA HARMINC PERCKOR
GÖCSEJ EXPRESSZ INDUL
ZALAEGRSZEGRE
A HATODIK VÁGÁNYRÓL.**

**A VÁGÁNY MELLETT TESSÉK
[VIGYÁZNI!]**

*És megcsókoltam őket sorra.
És le akartam szállni.*

*Ám a folyosó tömve volt katonákkal,
az ajtó pedig messze.*

*Katona katona hátán,
mint egy tömegsírban.*

Közben a vonat elindult.

*Engedjetek!
Le akarok szállni!!
Ne vigyetek engem a Don-kanyarhoz!!!*

Nekem virág nyit
Voronyezsben is,
virág nyit:

fekete virág pompázik,
gyászlik.

A legutolsó pillanatban
leléptem a vonatlépcsőről,
nyolc-tíz apró lépést
futottam előre,
és úgy éreztem,
mintha egy láthatatlan lépcsőn
lépdelnék fölfelé,
föl,
föl a magasba...

III.

Esteledik a Zéró
kilométerköve:

sötétedem én is.

Csillagok bronzából a Mester
most önti fölé
az egek nagyharangját.

Fúj a szél is.

Végem
van.

IV.

A Lánchíd presszó
kérthelyiségében ültem,
pontosabban: darvadoztam
egy hideg kávé mellett.

És mintha figyelt volna valaki.

Körülnéztem.

Úgy három-négy méterre tőlem
egy hamvadthajú öreg
bámulta magányom.

Vén spicli lehet,
gondoltam magamban,
Isten besűgője,
a túlvilág kéme.

De mit bámul annyira?
Csak nem buzi a szentem?!

Ó,
igen,
értem már,
a versem,
az ártatlan,
a Zúg Március című,
no meg a tömeges
letartóztatások...

Látok,
uram,
látok!

V.

De mit is látok én,
hatalmas Isten?!

Nem otthon,
a szomszéd lakásban ücsörgök,
az asztalon poharak,
és ámulom piros borodnak
színeváltozását,
nem szólok senkinek sem,
csak előtted fedem föl
beteg, botor agyam
egy-egy látomását.

Éjjél után vetődöm haza,
félíg tébolyultan.

VI.

Mintha hatalmas hangszóró
üvöltene rám
a falból:

**TE GYŰLÖLÖD A ZSIDÓKAT!!!
UTÁLOD A CIGÁNYOKAT!!
MEGVETED A BERBERHAMITÁKAT!**

**NEEEEEEM!!!
NEM IGAZ!!
ÉN MINDEN NÉPET SZERETEK!**

Mert a népek nem gyűlölik egymást.

De olykor vezéreiket
egy kanál vízben
meg tudnám fojtani,
szentigaz.

**HA ÍGY VAN,
AKKOR HÁT SZAGGASD MEG
RUHÁID!**

*Levetem atlétatrikómat,
és darabokra tépem.*

**TOVÁBB!
TOVÁBB!**

*Lehúszom alsónadrágomat is,
de csak harmadjára sikerül
belőle kilépnem.*

*Nézem a falat,
várom a hangot.*

Csönd.

Állok tanácstalanul.

*Csönd,
csönd,
csönd.*

*Aztán lassan,
komótosan,
széjjelszaggatom gatyámat.*

*Bólogatok
magam elé meredve,
szóltanul,
bambán.*

*Egy hirtelen mozdulattal
átölelem vállaimat,
és egy óriási szívdobbanást érzek.
Tenyereimet melleimre szorítom,
és uramisten:*

két szív dobog a mellkasomban!

VII.

*Ily
nagyot
szív
csak
csillagon
dobban,*

*mikor
a szellem
magára
döbben.*

VIII.

*Ijedtemben
lehuppanok az egyik fotelba,*

*aztán dúdolni kezdem,
majd énekelem,
végül már üvöltöm:*

*„Annyi bánat a szívemen,
kétrét hajlott az egeken.
Ha még egyet hajlott volna,
szívem kettéhasadt volna.”*

Üdvözöllek, Ismeretlen Szerző!

*Közös betegségünket,
közös bánatunkat,
most értem csak istenigazából,
most értem csak istenigazából.*

IX.

*De mi ez a
babszemnyi daganat
a jobb mellkasomon?!*

*Meg fogom magamat operálni,
meg én, ha addig élek is!*

*Nem kell hozzá más,
csak egy zsilletpenge,
meg egy kis bátorság.*

*Zsillet van,
bátorság is akad még!*

*Először függőlegesen
metszem föl a daganatot,
majd vízszintesen.*

Még csak föl sem szisszenek.

*Letörlöm a vért,
a váladékot,
és leragasztom a sebet.*

*Háttal az ablaknak,
háttal a hatalmas virradatnak,
elnyúlok meztelenül a heverőn.*

*Egy pillanatra elszenderedem,
de föl is riadok menten.*

*Hallásom annyira kifinomult,
hogy hallom azt is,
ahogy a parányi szemcsék
cikkantják az ablaküveget.*

*Harmadnapja már,
hogy egy falat sem megy le
a torkomon,*

hogy egy szál cigarettát sem
tudok elszívni,
én,
a nagy dohányos:
csak a vizet iszom,
a vizet,
azt is csak tenyeremből,
mert gyűlölöm az aranyszélű
poharakat,
tányérokat,
gyűlölöm ezt a bearanyozott világot,
és félek,
rettegek:

megmérgez valaki.

Röpke időre
ismét elszundítok,
de föl is riadok hirtelen,
mert azt álmodom,
hogy anyámmal közösülök.

Röstelkedem magam előtt,
csóválom fejemet:

mi nem ér még engem,
uramisten,
mi nem ér?!

X.

Édesanyám!
Mi van akkor,
tudod-e,

tudod-e,
édesanyám,
mi van akkor:

ha megőszült
magzatod
álmában

visszaordít
öled
odújába?

XI.

Átülök a heverőről
a fotelba,
háttal a napkeltének.

Nem vagyok rá kíváncsi:

én a holdat rettegem most,
az egek mozdonyának
ütközőjét,
a nagy teleholdat,
ami olyan fényes,
akár egy sikoly.

Borzongok.

Előbb a jobb karomon és
combomon mered égnek a szőr,
aztán a balon.

Suhogást hallok.

Hát eljöttél hozzám, angyal?!

Ki küldött ide,
mondd?

Kondor Mester talán?

Vagy te vagy az, Géniusz?!
Te tündökölsz itt körültem?
Te bizsergetted,
te horzsolod a bőröm?!

Valaki csönget.

Kicsit megnyitom az ajtót,
és kilesek a résen.

Fiatal cigányasszony áll odakint,
és már hadarja is,
hogy használt ruhákat,
cipőket venne.

Engemet meg gyötör a gondolat:
vajon megmutassam-e neki magamat
meztelenül,
vagy ne?!

Hirtelen mozdulattal
szélesre tárom az ajtót.

Az asszonyka végigmér,
vár egy kicsit,
majd iszonyatos rikácsolásba kezd,
sarkonfordul,
futásnak ered,
és elküld engem a fészkes fekete fenébe,
szitkaitól csakúgy zeng a lépcsőház.

Ám nekem a szemem se rebben,
arcizmom se rándul,



sőt,
minden szégyenérzet nélkül
csukom magamra az ajtót,
nagy,
barna,
bolondító magányom
ajtáját.

XII.

Kisfiam szobájában
állok a könyvespolc előtt,
szemezek az ELSŐ MESSZÉSKÖNYVEM
című kötetrel.

Föltétlenül el kell olvasnom! –
motyogok magamban.

Am a következő pillanatban
Mohamed jut az eszembe,
meg Mekka,
a híres zarándokhely.

Igazis! – de merre van Mekka,
meg Napkelet,
Napnyugat,
Észak,
Dél?!

Szinte koppan,
ahogy leesik tekintetem a padlóra.

Négyzetesen rakták le a parkettát,
és én éppen a közepén állok.

Nincs más – dűnnyögöm magamban –,
mint letérdelni,
meghajolni,
és megcsókolni a padlót
minden égtáj szerint.

Így Mekka is megkapja a magáét!

Már harmadszor puszilom a parkettát,
és verem bele orromat a fába,
amikor ismét csöngetnek.

XIII.

Lábujjhegyen lopakodom az ajtóhoz.
Kilesek a kukucsuklón,
de nem látok senkit.

Ki az? – kérdezem rekedt hangon.

Én vagyok.

Áve María! grácia plena.

Áldott legyen
a te méhednek gyümölcse,
áldott!

Keresztet vetek az ajtóra,
és kitárom sarkig.

Ott állok
szomszédasszonyom előtt
meztelenül.

Látja,
remegek tetőtől talpig,
hát szép lassan felöltöztet,
aztán magamra hagy.

De az ajtót nem csukja be.

Rövidesen
egy tányér levessel
tér vissza.

Megkóstolom.

Enyhe undor
és hányinger fog el.

Mi az, nem ízlik? – kérdi.

Nem – gondolom magamban –,
de nem szólok semmit.

Miért aranyozott a tányér széle?!
– csattanok föl hirtelen.

Mert így szebb.
De mondd csak,
mi bajod van neked az aranyozott szélű
tányérokkal?

Semmi, semmi, csak arra gondoltam,
hátha beleolvad a levesbe,
és megmérgezi.

Ugyan ki akarna téged
megmérgezni?!

Például a feleségem.
Meg az anyósom.

Bolondságot beszélsz.
Miért mérgeznének meg?
Hiszen szeretnek mind a ketten.

Akkor miért égették meg a fiamat
ebben a kurva rédicsi kemencében?!

Milyen kemencében?!

Ebben a kemencében! — bökök rá
a TISZATAJ című folyóirat egyik rajzára.

A rajz valóban nagyon hasonlít
anyósoméék rédicsi házára,
ám a különbözőségek most
elkerülik figyelmemet.

És te is a cinkosuk vagy, Marika!

Hát hogy lennék én a cinkosuk?!

Úgy, hogy állandóan beszélgetek
[egymással!

Beszélgetünk?!

Igen, beszélgetek!
Mégpedig a virágok nyelvén:
illattal!
Van bennetek valamilyen szerv,
amivel fölfogjátok
a legtávolabbi illat-üzeneteket is.
Ezért szereti hát minden nő annyira
a virágot!

A férfiakat vádoljátok durvasággal,
és közben
ti vagytok a csöndes ragadozók.
Nézz szét itt!
Tüskés,
karmos,
méregzöld növények mindenütt.
A virágok levele lándzsa alakú.
A kanapén,
a fotelokon
leopárdfoltos plédék.
Nyakatokban nyuszt,
nyest,
nyüzött coboj
és ezüstróka prémek.
Ragadozók vagytok,
rettenetes ragadozók!
És hogy erre most kell rádöbbnem,
harminchárom évesen!
Irtózom tőletek.

Tőlem is?

Ha nem volnál itt,
tőled is.
De te itt vagy mellettem,
neked kipanaszkodhatom
magamat,

elmondhatok mindent,
ami fáj — — —
És ez így van jól.
Köszönöm neked.

Kérdezhetnék tőled valamit?
Tavaly például miért nem
idegesítettek ezek a semmiségek?

Semmiségek?!

Igen, semmiségek.
Mert amiket most elősoroltál,
azok igenis semmiségek,
jelentéktelen dolgok
egyőtől egyig!

Neked igen,
de nekem nem azok.
Tudod, mire jöttem rá?

No?

Hát arra,
hogy ti nem a Föld lányai vagytok.
A ti igazi hazátok a Hold.
Tőle függök,
az ő parancsait teljesítitek.
Össze is vérez benneteket
minden hónapban.
Valaha a Földön csak férfiak
léteztek,
halhatatlanok voltak,
és boldogok nagyon.
Aztán megjelentetek ti,
a Hold lányai.
Elcsábítottátok őket,
erős borokkal megrészegítettétek,
alájuk feküdtetek,
és ordító csecsemőket
szültetek nekik.
Így vesztették el a férfiak
halhatatlanságukat,
így lettek halandók mind.
Ma sem csináltok mást,
csak összegyűjtitek
a férfiak spermáit,
átadjátok a holdfutárnak,
aki közvetíti a Hold
és közöttetek.
Ma is láttam egy ilyen angyalt
a metrón.
Úgy tiündökölt a csat
a nadrágszíján,
majdnem megvakított.

Fáradt vagy,
feküdj le!
Jó éjszakát kívánok.

És rámcukta magányomat.

XIV.

Könnyű jó éjszakát kívánni,
de mi van akkor,
ha nagy ívben elkerül az álom,
perzsel szemem parazsa,
perzsel,
iker lyukat éget
a sötétre.

Állok a fekete falitükör előtt
az előszobában.
Odakint dereng már,
innen-onnan rigófüty hallatszik.
Kirajzolódik lassan a tükörképem is.

Ki vagy te,
szerencsétlen ember,
mondd,
ki vagy te?!
Írtál eddig
százegynéhány verset:
ez minden vagyoned.

Mosolyogsz,
derülsz,
olykor dühöngesz,
tombolsz,
és röhög rajtad a világ.

Mint egy fehér pecsét,
elcsattan tükörképemen
az első köpés.

Ki vagy te,
mondd,
szerencsétlen ember,
ki vagy te?!

Van feleséged,
gyermeked,
egyiket imádod,
másikat remeged,
menekülsz előlük mégis,
bújnál a föld szívébe.

Újabb köpés csattan
a tükör üvegére.

Ki vagy te,
ki vagy,
szerencsétlen ember?!

Betűk remetéje,
kiért remeg a tenger.

És pontot köpsz,
fényeset,
a mondat végére.

XV.

Valaki kopogtat.
Kitérom sarkig az ajtót.

Jaj,
te vagy,
te vagy az,
te vagy az, Marika,
suttogom sóhajtón.

Belép,
ránéz a tükörrre.

Mi ez?
Mi történt itt?!

Volt egy kis elszámolnivalóm
magammal.

És ezek a köpések
a tükörön?

Nem a tükörön,
hanem a tükörképemen.
Nagy különbség!

Virrasztottál megint
egész éjszaka?

Az önvizsgálat előtt
elnyomott az álom.
De tíz perc múlva
hirtelen fölriadtam,
mert azt álmodtam,
hogy kigyulladt a lakás.

Rohantam a beépített
szekrényekhez,
ahol fülledt könnyeim
teljesen átmelegedtek már.

Tehetetlenül álltam
előttük,
tapogattam őket,

és arra gondoltam,
hogy percekben belül
rámlobban itt minden.

A félelmem csak növekedett,
amikor rámeredtem
arra a rekeszre,
amit csak fejszével
lehet fölfeszíteni.

Hát persze! – gondoltam,
ide rejtették
a lehallgatókészüléket,
és itt kuksol valahol
a gyújtózsínór kigyója is,
várván a megváltó szikrára.

Tombolt a halálfélelem
már bennem,
óriási energiájú
idegláz rázott meg
tetőtől talpig.

Kiszaladtam a folyosóra,
s mivel a liftbe nem mertem
beszállni,
legyalogoltam a lépcsőn
a hetedik emeletről
a földszintre.

Am zárva voltak az ajtók.

Egek ura! – kiáltottam,
hát itt kell elpusztulnom!

Eszembe sem jutott,
hogy a zárhoz
kulcsaim is vannak.

Visszalihegtem hát
a lakásba,
aminek ajtaját
nyitva felejtettem
szerencsére.

Mondd,
ez mikor történt?

A tükkörjelenet előtt,
úgy éjfél tájban.

Éhes vagy-e már?

Hidd el,
nem tudok enni.
Egy falat sem
megy le a torkomon.

Csak a vizet vedelem
marékszámra,
csak a vizet.

Kávét sem kérsz?

Azt se.

Hát akkor
magadra hagylak.
Próbáld meg aludni.
Délután négyre hazajön
a munkából Tibor,
és akkor kivisszük Tibikét
levegőzni.

Jó?

És tollasozunk is majd,
ha lesz hozzá kedved.

Nagyon jó, választottam,
és becsuktam mögöttem
az ajtót.

XVI.

Aki hosszú évekig
kollégiumokban lakik
vagy szűk albérletekben,
az megszokja a cellát,
a bezártság élményét,
és immáron
saját lakásában is
csak a pici konyhában
érzi magát igazán jól.

Így vagyok vele én is.

Könyökölök
a konyhaasztalon,
és azon tűnődöm,
hogy ki is ez a Tibor
tulajdonképpen.

Annyit tudok róla,
hogy Marika férje,
Csepelen dolgozik,
szakmája fűrő-marós,
és két gyermek apja.

Szeretem,
mert becsületes ember.

De:
ennyi lenne csupán
az igazság?!

Véletlen dolog,
hogy szomszédok vagyunk?

Lehet:
őt bízták meg
a csepeli munkások,
hogy vigyázzon rám.

Hiszen
annyi a béemes
a házban, mint a nyúl!

Vajon
mire készülnek délután?
Eljött
a megmértetésem ideje?

És ő volna
a fölvezető ember
a próbatételhez?

No,
majd meglátjuk.

Lehajtottam fejemet
az asztalra,
és azon nyomban
elnyomott az álom.

Telefoncsörgés
ébresztett föl
három órakor,
de téves kapcsolat volt.

Érdekes,
hiába aludtam át
hosszú órákat,
az agyam
ugyanott folytatta
töprengéseimet,
ahol abbahagytam.

Továbbra is
marékszámra
vedeltem a vizet
a csapból.

Nem tudom,
a víztől-e
vagy sem,
de újra elkapott
az idegláz.

Olyan remegés
fogott el,
hogyan az egész testem

rángott,
remegett,
mint a betonbontó
légkalapácsos emberé.

Asztalomon
ott feketéllett
a Biblia.

Vaktában fölütöttem.

Szerencsétlenségemre
éppen Jób könyörgésénél
nyílt ki a könyv:

„Kiálts csak!”

Kinek kiáltsak,
egek,
kihez kiáltsak én?!

És fölszakadt
mélyről,
nagy erővel
belőlem az üvöltés:

Pistáám!
Kormos István!!!
Gyere értem,
barátom,
mert meghalok menten!!!

És elindultam a lakásban
kötelet keresni.

Hála az égnek,
nem találtam sehol.
Akkor odaléptem
a konyhaablakhoz,
kinyitottam sarkig,
hogyan majd kiugrom.

De megcsapott
a meleg levegő,
hunyorogni kezdtem
a fényben,
és azt vettem észre,
hogy ha hunyorítok,
akkor a Nap is
elhalványul,
ha meg kinyitom a szememet,
akkor kisüt,
kifényesedik a Nap
újra.
Így játszottam percekig
a tüzes csillaggal,

és éreztem,
hogy egyre erősebb vagyok:
óriási energia
áramlik belém
tetőtől talpig.

XVII.

Jöhetsz most már, Tiborkám!
Állok a próba elébe!

És mintha
összebeszéltünk volna:
kopognak az ajtón.

Kicsit megszeppentem,
de pillanatok alatt
ráncha szedtem magamat.

Kemény,
határozott kézfogással
tessékeltem befelé
a küszöbről.

Nem,
nem,
nem megyek be,
a család
itt vár a lift előtt,
gyere,
kimegyünk
sétálni egyet.

És valóban,
ott toporogtak már
a lifajtó előtt
mind a hárman.

Marika,
szatyrában a tollasütőkkel,
Ildi,
a kislányuk,
és a gyerekocsiban
hasonfekve Tibike,
a drága csöppség,
aki csupa szíj volt.

Elindultunk.

Fölnéztem a hatalmas,
tízemeletes házakra.

Minden ablak
tárva-nyitva volt.

Tehát
itt is tudnak
a gyulladásveszélyről?!

Csak nem meri
szóvá tenni senki,
hallgatnak,
mint dinnye a fűben.

XVIII.

Ildikó és Tibor
a csöppséggel maradtak,
tologatták a parkban,
és játszottak vele.

Mi meg Marikával
tollasoztunk.

Kezdetben
egészen jól ment a játék,
csak aztán észrevettem,
hogymeg-meg röpköd
labdának
néha fél méterrel is
mellé-mellé ütök.

Ez a terep
közvetlenül egy kicsi
református templom
szomszédságában volt.

Mögötte
négy hatalmas,
két méter mély
alapgödör,
majdani épületek
számára.

Egyszer aztán Marika
túl messze ütötte el
a tollaslabdát,
közelébe az egyik
gödörnek.

Nem futottam,
csak szép lassan
ballagtam érte.

A gödörön keresztül
pálló volt vetve,
amin át épp egy
munkás libegett.

Félúton megállt,
visszanézett rám.

Ezt én
hívásnak véltem,
letettem a labda mellé
az ütőt,
és elindultam utána.

XIX.

Nagy nehezen
átévickéltem a pallón,
vissza se néztem
Tibiékre.

Ahogy partot értem,
leültem a gödörből
kihányt földre,
és láttam,
hogy Marikáék
szedelőzködnek,
és indulnak hazafelé.

No,
gondoltam,
most kezdődik
az én pokoljárásom,
a régvárt próbatétel,
a „három a magyar igazság.”

Ami legelőször is
szemembe tűnt,
az egy fölvonulási
épület volt,
egy sebbel-lobbal
összeütött faház.

Fölálltam,
és elindultam felé.

Az ajtótól öt méterre
megállított egy tábla:
DÖHÁNYOZNI TILOS!

Automatikusan
zsebembe nyúltam,
és máris füstölgött
a cigarettám.

Minden slukkot
élvezettel pöfékeltem
a tábla felé.

De nem történt semmi.

Végre megjelent
az ajtóban egy férfi,
aki ingerülten
rámripakodott:
dobjam el a cigarettát
azonnal!

Hohó,
bácsikám,
gondoltam magamban,
ez csak az első próba volt,
hol van még a harmadik?!

Eltapostam a csikket,
és új cigarettára gyűjtöttem.

Erre megindult felém,
megállt előttem,
és kiütötte a számból.

Én félrelöktem,
aztán berohantam
a faházba.

Ő meg elszaladt
segítséget kérni.

Balra nyíltott
egy kis szoba,
tele szerszámokkal,
ruhákkal.

A szoba közepén,
két lyukacsos téglára téve,
villanyrezsó duruzsolt,
rajta serpenyőben forrt,
zubogott a lecsó.

Mint a villám,
úgy hasított agyamba
egy Nagy László-idézet:
„Beócián házat emelhess.”

Úgy,
Beócián,
tehát:
cián!

Ciánt öntöttek hát a lecsóba!

És nekem meg kell innom.
Szó nélkül.
Fenekig.

Ez hát a második próba!
Íme: a büntetésem.

Mert nem vagyok jó költő.

Mert megmértem,
és könnyűnek találtattam.

Csepűrágó vagyok.
Rímkovács.

Hirtelen három
félmeztelen férfi
tört be a szobába.

Gyorsan megmarkoltam
a serpenyő két fülét,
és hatalmasat kortyoltam
a forró lecsóból,
ami természetesen
sebesre égette a számat.

Ám fájdalmat nem éreztem.

Megragadtak
mind a hárman,
de csak nagy ügyel-bajjal
tudtak kituszkolni
az udvarra.

Szaladtam vagy tíz–tizenöt
métert előre,
aztán megálltam,
és szembefordultam velük.

Elindultak felém.

Középujt egy barna bőrű
dromedár sötétlett,
kezeit ökölbe szorította.

Egy lépésre tőlem
megálltak.

Még a testszagukat is
éreztem.

A dromedár merőn nézett
a szemembe,
majd így szólt:

Ide figyelj!
Mé nem mégy innen
a bűdös picsába?!

Azért,
mert ti nem munkások
vagytok!

Hát mi a lófasz?!

Béemesek.
Akkor itt egy katonai
objektumot építetek.

Erre a dromedár
állon vágott,
én pedig
féltérdre estem.

De nem vesztettem el
az eszméletemet,
gyorsan fölugrottam,
és usgyi,
elfutottam előlük.

Hallottam,
hogymind a hárman
a kutyákért kiabálnak,
jöttek is gyorsan,
és utánam eredtek.

Én közben
vagy húsz—harminc hatalmas
betontömbhöz értem,
amikből görbe
vaskampók álltak ki.

Azt gondoltam,
ezekben legalább
ezervoltos áram van.

Akkorákat dobant
a szívem,
mielőtt megmarkoltam
őket,
mint a búcsú ringlispile
alatt a nagydob.

Ijedtemben
beszorultam
két betontömb közé.

A kutyák
már a sarkamban
voltak.

Arra gondoltam,
hogymég járok,
mint Jákob
az angyalokkal:
kificamodik
a csípőm.

És ekkor
megtörtént a mai nap
első csodája:
mögöttem

*a kutyák megtorpantak,
és szűkölve,
vinnyogva
visszakotródtak.*

*Nagy nehezen
kiszabadítottam magamat
a betontömbök közül,
kezemet zsebrevágtam,
és elindultam
a dömperek sóderos útján,
sajnos,
nem hazafelé,
hanem épp ellenkező irányba.*

XX.

*Erős kátrányszag
csapta meg az orromat,
émelyegtem,
szájamon keresztül
szedtem a levegőt,
és egyszerre
belehasított a fájdalom
ajkamba,
nyelvembe,
torkomba is.*

Napáldozat volt.

*Ahogy visszanéztem
a református templom
csillagos tornyára,
kétségbeestem.*

Nem tudtam, hol vagyok.

*Az építkezés területén
beljebb nem mertem menni,
mert három-négyszáz méterre
tőlem hosszú,
fekete földsánc
állta el az utamat.*

*Oda fognak temetni!
– suhant át az agyamon.*

*Megálltam az út szélén,
szinte vigyázzba vágtam
magamat,
és órákig nem mozdultam
egy tapodtat sem.*

*Csak agyam kaleidoszkópja
mutatott percenként*

*szörnyűbbnél szörnyűbb
képeket.*

*Először is
a síromat akartam
megásni.*

*Ásó,
kapa,
lapát nélkül.*

*Egy pillanat múlva
mégis úgy éreztem,
hogy lábam előtt tátong
a sírgödör.*

*És mintha valaki
feküdne benne.*

*Te vagy az,
Viktória?!
Nekem édes egyetlenem,
te vagy az?!*

*Én.
Gyere,
feküdj ide mellém!*

Hogy kerülsz te ide?

*Itt dolgozom
egy étteremben.
Felszolgáló vagyok.*

Felszolgáló?

Az.

*No,
majd egyszer
meglátogatlak.*

És tovatűnt a hallucináció.

*Csak egy pillanat
műve volt az egész:
máris azt hittem,
hogy én vagyok Jézus Krisztus.*

*Tőlem vagy kétszáz méterre
beindítottak egy dömpert.*

*Na,
ha már Krisztus vagy,
csinálhatnál egy csodát is!*

Itt jön ez a dömper,
állj elé,
és állítsd meg
magadtól egy méterre,
ha tudod!

Kiálltam
az út közepére.

Szememet behúnytam,
és óriási energiával
arra koncentráltam,
hogy előttem egy méterre
álljon meg a dömper.

Ahogy közeledett a fény
és a motorzúgás,
úgy növekedett
bennem a hit,
hogy tényleg én vagyok
Jézus Krisztus,
a jehovisták megváltója.

Tíz méterre
lehetett tőlem
csak a dömper.

Kezemet ökölbe
szorítottam,
fogaim szinte
„csillagot csikordultak”,
hirtelen
farkasszemet néztem
a lámpák fényével,
és megtörtént a csoda.

Tőlem egy méterre
megállt a dömper.

A sofőr leszállt,
odajött hozzám,
és a kezét nyújtotta.

Jézus Krisztus vagyok,
mondtam.
Ugye, hogy maga
szabolcsi?

Igen,
az vagyok.

És jehovista?

Az.

Hát akkor
mondja meg a többieknek,
hogy eljöttem.

Gyöngéden a hónom alá nyúlt,
és visszavezetett az út szélére,
ahol az előbb álltam.

És ott hagyott egyedül,
egyedül a nagy éjszakában.

XXI.

Egek ura,
mióta állhatok én itt
egy helyben!

Zsibog,
sajog,
zsiborog már a lábam
talpamtól ágyékomig.

De lépni nem tudok
egy tapodtat sem.

Csak állok feszesen,
szinte vigyázzban.

Pilinszky János szép szavával szólva:
„Fáradt vagyok. Kimeredek a földből.”

És valóban:
egy percre el is szundítok,
egy percre csak,
csak egyetlen percre.

Ám ez elég ahhoz,
hogy isteni energiával
töltekezve
ébredjek föl.

Első gondolatom az,
hogy lézersugárral
két egyenlő részre
vágjam a Földgolyót,
valahogy úgy,
ahogyan a dinnyét szokás.

És már látni is vélem,
amint az előttem
álló betontömb
reped ketté.

Hirtelen oldalra lépek,
nehogy engemet is

két egyenlő részre
hasítson.

És víz, és víz, és özönvíz,
tengerek tengere
körös-körül!

De senki sem
merül ám el,
az emberek függőlegesen
állnak a vízben,
akár a csikóhal,
és beszélgetnek.

Olyan a víz felszíne
a rengeteg kobaktól,
akár a dinnyeföld
szüret előtt.

XXII.

Látomásom
Néhány pillanat alatt
tovatúnt.

Csak álltam
az ijesztő-nagy Hold alatt,
feneketlen kútjába
meredten,
megkoszorúzva
a kozmosz csillagaival.

És szólítottam Amerikát,
és szólítottam Szovjetuniót,
és szólítottam Franciaországot,
és szólítottam Angliát,
és szólítottam Kínát:

ne tekintsétek
ellenségnek
egymást,

ne öljetek,
ölelkezzetek össze,
emberek!

És az ég alján,
körben,
apró villámokkal jelezték,
hogy értenek engem.

Kimondhatatlan
boldogság fogott el,
kimondhatatlan.

A hatalmas öröm
elindította lábaimat is,
mentem torony iránt,
Magyarország! című
versemet szavalva.

Az éjjeliőr
két vicsszorgó kutyája
nagy ívben elkerült,
de a szemüket
le nem vették rólam.

Az öreg,
biztonság végett,
bezárta őket a faházba,
és eltűnt előlem.

Mintha valaki
hívott volna,
mintha valami
vonzott volna
a házikóhoz;

sündörögtem,
somfordáltam
körülötte,
majd egy óvatlan
pillanatban
beosontam az épület
folyosójára.

Jobbról
az első ajtó
tele volt firkálva
nevekkel.

Lázasan
betűzgettem őket.

Elállt
a lélegzetem is,
amikor
megpillantottam
apám keresztnevét.

Hát itt vagy,
itt vagy hát,
édesapám,
itt vagy!

Tudtam én,
hogy egyszer hazajössz,
sejtettem én,
hogy eljössz értem
a föld alól is,

*nem olyan messze van
Minszk városa,
nem olyan messze,
hogy haza ne érnél
gyalog is,
vagy kúszva,
négykézláb mászva!*

*Nyisd ki az ajtót,
édesapám,
ölelj meg,
ne szólj egy árva szót sem,
csak nézzél,*

*nyisd ki az ajtót,
édesapám,
csókold meg a te
nagy fiadat,
aki harminc éve
vár rád,
harminc hosszú éve,*

*nyisd ki az ajtót,
édesapám,
hadd essek előtted
térdre!*

*És döngetni kezdtem
az ajtót,
dörömböltem rajta
mind a két öklömmel
sokáig,
de csak a kutyák
morogtak,
vicsorogtak
odabent.*

*A nagy zajra
előővakodott lassan
az öreg éjjeliőr is.*

*Jöjjön ki onnan
nagyon gyorsan,
mert elengedem a kutyákat!
– szólt rám mérgesen.*

*Félnek azok tőlem,
legalább annyira,
mint maga!
– válaszoltam.*

*No jöjjön csak ki,
jöjjön,
amíg szépen kérem!
– hajtogatta az öreg.*

És én kijöttem.

*Álljon oda az út szélére!
– parancsolt rám,
mint egy őrmester.*

Odaálltam.

*Hét-nyolc méterre tőlem
megállt ő is,
és szembefordult velem.*

XXIII.

Kicsoda maga?

Utassy József vagyok.

Mit keres itt?

Az apámat.

Itt dolgozik az apja?

Nem.

Hát?

Meghalt.

Mikor?

*1943. február 19-én
Minszkben.*

A háborúban?

Abban.

Nem lopni jött ide?

Nem.

*Akkor miért nem megy
haza?*

Mert nem tudok.

Felesége?

Van.

Gyereke?

Az is.

És hol vannak?

*Rédcicsen,
az ország délnyugati
határán.*

Maga beteg?

Nem.

Akkor mi a baj?

Árva vagyok.

*És ahogyan ezt kimondtam,
azon nyomban
elsírtam magamat.*

*Az öreg nézett,
hosszan szemlélgetett,
majd a jobb kezét
szeméhez emelte,
s mutatóujjával
fölitatta
a fájdalom vizét.*

*De nem lépett hozzám
közelebb,
csak faggatott
tovább.*

Hol dolgozik?

Othon.

És mit?

Írok.

Mit ír?

Verseket.

Verseket?!

*Igen,
azokat.*

*Abból meg lehet
élni?*

*Nehezen.
Pláne,
ha ki sem adják
az ember könyvét.*

A magáét?

*Többek között
az enyémet sem.*

*És ki nem engedi,
hogy kiadják?*

Aczél György.

Ki ő?

Ő a szocialista realizmus.

Fél tőle?

Nem én!

Hát akkor?!

*Nem érti?
Nem enged levegőhöz
jutni!*

Hej, az anyja hétszentségit!

*Azt mondom én is,
habár én nem vagyok
istenhívó,
de görbítse meg őkelmét az Idő
kérdőjellé,
és ne tudjon magára
kielégítő választ adni
sohasem!*

*És az egyik cipője
hol maradt?*

*Úgy látszik,
elhagytam valahol.*

*Maga csak álljon ott,
ahol van,
majd én megkeresem!*

*És elment az öregember
egyenesen arra a helyre,
ahol órákig álltam
vigyázzban.*

*Nyilván,
egész éjszaka
szemmel tartott
engem.*

*Visszafelé jövet
a kutyákat*

nem engedte ki
a faházból,
járásán látszott,
hogy úgy hetven év körüli
férfi lehetett.

De azért
jól tartotta még magát.

Jobb kezében lengette
barna félcipőmet,
öt méterre tőlem
megállt,
és odahajította elem.

Húzza föl!
mondta.

Le sem kellett hajolnom,
csak beleléptem a cipőbe,
máris a lábamon volt.

Ide figyeljen!
emelte föl mutatóujját az öreg.
Én most elmegyek,
de egy negyedóra múlva
visszajövök,
addig maga várjon itt!
Megértette?!

Meg.

Azzal sarkonfordult,
és otthagzott.

XXIV.

Szürkült már,
derengett,
ám a csillagok még
hunyorogtak.

Megfeledkezve az
éjjeliőrnek tett fogadalmamról,
elindultam a Kerepesi út felé,
dudorászva egy dalt:

„Nem szánt-vet az égi madár,
mégis eltartja a határ.
Én sem szántok, se nem vetek,
mégis elélek köztetek.”

Annyira átadtam magamat
a dallamnak, szövegnek,
hogy szépen belegyalogoltam
egy hatalmas alapgödörbe.

Szerencsémre
ott mentem bele,
ahol nem meredek,
hanem lejtős volt az oldalfal,
a fenekén pedig finom,
vastag homokréteg
hűvöslött.

Hiába estem hanyatt lent,
egyáltalán nem ütöttem meg
magamat.

A homok hűvössége pedig
határozottan jólesett
megfáradt testemnek.

Lábaimat keresztbe
raktam,
szememet a sarkcsillagra
szögeztem,
két tenyerem fejem alá
simult,
és akkor kibukott belőlem
zokogatóan a panasz.

Látsz engemet, Uram?!

ÉN LÁT LAK TÉGED IS.

Látod magányomat?
Látod árvaságom?!

LÁTOM, LÁTVA LÁTOM.

Mért sújtasz így engem?
Miért gyötörsz? Miért
hajszolsz magad ellen?!

NEM TE VAGY EGYEDÜL
KONOK, ENGEDETLEN.

Akkor add meg nekem,
hogy örökkön éljek!

NEM TEHETEM. TÖRVÉNY,
HOGY AKI SZÜLETIK,
AMI VILÁGRA JÖN:
MÚLJON EL. NE KÉRD EZT!

És elaludtam a gödör
fenekén.

Amikor fölébredtem,
tünedezőben voltak
a csillagok már.

Fáztam.

Nagy nehezen kikecmeregtem
az átkozott gödörből,
körülnéztem,
és láttam,
hogyan az építkezés szélén
világ van az egyik
földszintes épületben.

Hát igen,
gondoltam magamban,
üléseznék a nagyhatalmak,
körülnézek végre
a kerekasztalt!

De hogy engem
meg sem hívtak,
azt egy kicsit furcsálltam.

Arrafelé.
vettem az irányt.

Ahogy közeledtem
a virrasztó házhoz,
akkor vettem észre,
hogy előtte is
óriási alapgödör tátong,
az alját már lebetonozták,
és egy öreg bácsika
csákányozgatja
a betonlyukak pereméről
a fölösleges ragacsokat.

Jó reggelt kívánok!
Csákányozgat?

Adjon isten magának is!
Muszáj most csinálnom,
napkelte előtt,
mert később megköt
a beton,
és az atyáuristen se
tudja lefaragni.

Mit szól a nagy újsághoz?

Melyikhez?

Hát ahhoz, hogy éjszaka
kibékítettem
az öt nagyhatalmat.

No fene!

Itt üléseznek ebben a házban,
ahol ég a lámpa.

Nem magát kereste itt
az éjjeliőr az előbb?

Meglehet.
De adja már ide
azt a csákányt,
hadd próbálkozzam
vele én is!

És elvettem tőle
a szerszámot,
ami először könnyűnek,
aztán igen nehéznek tűnt.
Le is vertem az egyik lyuk
szélét alaposan,
mire az öreg így szólt:
„Adja ide,
nem a maga kezébe való ez!”

Való, nem való,
mégis én békítettem össze
ezeket ott!

Az lehet,
hogy maga békítette
össze őket,
az meg lehet,
de látja,
nekem mégis csákányoznom kell itt,
ahelyett, hogy aludnék otthon
a vackomon.
Ha ők azok,
akikről maga beszél,
hát csak hadd koccintgassanak odabent,
hadd koccintgassanak!
De én azért azt mondanám magának,
hogy keresse meg itt valahol
az éjjeliőrt.

Na,
isten áldja meg, bátyám,
isten áldja!

Magát is, fiam,
magát is.

És szép lassan
kimásztam a gödörből.

XXV.

Már kivilágosodott teljesen.
A Kerepesi úton
megélenkiült a forgalom,
de még nem volt hat óra.

Az építkezés bejaratánál
néhány munkás
szalonnát sütött.

Amint megpillantottam őket,
futottam hozzájuk.

Emberek!
Azonnal oltsák el a tüzet,
és tapossák el cigarettájukat!

De rám se hederített senki.

Nem hallják?!
Pillanatokon belül
a levegőbe röpködhetünk
valamennyien!

Itt egy atombomba-siló épül!!
Siló az atombombáknak!!!

Am ők csak csurgatták a zsírt
kenyerükre nyugodtan,
komótosan,
le-leharapva egy falatot.

Emberek!!!
Akkor én,
akkor én most:
levetkőzöm meztelenre!

És előttük,
fől-alá sétálva,
sorra dobáltam le magamról
a göncöt.

Ott álltam színiük előtt
meztelenül,
csak a zokni
még a félcipő
maradt a lábamon.

Hűvös reggel volt,
de a tűzhöz
nem mertem közelebb
menni.

A járókelők közül
sokan megálltak
bámulni meztelenségemet.

Végre az egyik
szalonnát sütő munkás
rám szólt:

„Öltözzön föl,
fiatalember,

nehogy egy másik
nyavalyát is
összeszedjen magának!”

Mivel már nagyon
fáztam,
hallgattam az okos szóra,
és szép lassan
felöltöztem.

Mire befejeztem,
megérkezett az éjjeliőr,
oldalán két rendőrrel.
Rám bökött,
és csak annyit mondott nekik:

„Ott van.”

A rendőrök odajöttek hozzám,
köszöntek,
tisztelegtek,
és kérték tőlem
a személyazonosságít.

Hála az égnek,
ott volt a farzsebemben!

Odaadtam a soványabbnak,
mert ő szimpatikusabb volt
a másiknál,
aki legalább húsz kilóval
súlyosabbnak tűnt.

Mit keres maga itt?
faggatott a kövérebb rendőr.

Magának nem válaszolok.

Mi az, hogy nem válaszol?!
Egyszerűen nem válaszolok.

Miért, ha szabad kérdeznem?

Mert maga buzi.

A körülállók
térdüket csapkodták
nevetésükben.

A sovány rendőr is mosolygott,
visszaadta személyimmet,
valamit súgott társának,
és elment.

Én meg csak álltam ott,
tekintgettem jobbra-balra,

míg végül a tömegből
kiszúrtam egy overálos férfit,
aki nagyon hasonlított
az egyik kellemetlen
ismerősömhöz.

Odaálltam elébe,
és azt mondtam neki:
„Takarodjon innen,
de gyorsan ám!”

A kövér rendőr
nem értette az esetet,
meg is kérdezte tőlem:
„Miért zavarja el?”

Mert pofátlan ember!
Mindig kér, könyörög,
kunyaálgat,
ő meg nem ad soha senkinek semmit.
És tudja ám a disznó,
hogy sem Bence barátom,
sem én,
nem tudunk neki nemet mondani,
ha kér valamit.
Távolítsa el innen!

A rendőr belekarolt
a férjébe,
valamit mondott neki halkán,
és kivezette a Kerepesi útra.

Néztem utánuk,
s mintha az utca végéről valaki
géppisztollyal lőtt volna ránk.

Nagyon megijedtem.

Hasra vágtam magamat,
és majdnem belebújtam
egy kis téglarakásba.

Hatalmas erejű
hallucináció tört rám.

Úgy láttam,
úgy hallottam,
úgy éreztem,
hogy lőnek rám
északról,
lőnek délről,
lőnek a magasból,
lőnek a mélyből,
lőnek a szélrőzsa
minden irányából,
lőnek,
lőnek és
lőnek:

golyót asszonyomnak,
golyót kisfiamnak,
tipegő jövőmnek,
hatalmas helikoptert
vélek szitakötőnek,
de az is zúdítja
rám a golyózáport,
fetrengök a földön,
dobálok hátamra
téglát,
cserepet,
zsákokot,
bújnék az anyaföldbe,
egész a magmáig,
mert szegyen,
egyetemes szegyen az,
amit a tömeg lát itt:
egyetemes szegyen!

Közben megérkezett
a mentőautó.
Hárman szálltak ki belőle:
egy fiatal nő
és két férfi.

Tumultus vett már körül,
és mindenki látni akart.

A sovány rendőr kíséretében
a mentősök átvergődtek
nagy nehezen hozzám,
de én már torkomszakadtából
üvöltöttem rájuk:

Miért nem azokért mennek,
akik engemet idejuttattak?!?
Hol itt az igazság,
mondják meg,
hol itt az igazság?!?
Nem szállok be,
azért sem szállok be!!
Megértették?!
Ha igen,
ha nem:

takarodjanak innen!

Miért nem száll be,
fiatalember?
Mi jót akarunk magának,
hiszen maga beteg!
mondta a fehérköpenyes hölgy.

Nem!
Nem vagyok beteg!
Nem én vagyok beteg itt,
hanem a világ!

Én csak az egyik
áldozata vagyok,
csak az egyik!

Jöjjön szépen velünk,
kérelet ismét a hölgy kedvesen,
mi meggyógyítjuk magát,
újra egészséges lesz,
csak szálljon be a mentőbe!

Nem,
nem szállok,
mert nem golyóálló!

Hát mibe szállna be akkor?

Tankba!
Harckocsiba!
De abba is csak úgy,
ha előttünk is,
utánunk is jön
egy-egy.

A két rendőr
meg a két mentős férfi
közrefogott,
és apránként,
lépésről lépésre
közelítették az autóhoz.

Édesanyám!!!

Nézd meg,
nézd meg, mit csinálnak
a fiaddal,
pedig
nem loptam,
nem csaltam,
nem öltem meg senkit!
Segítsetek,
emberek,
ne hagyjatok elvinni!!
Holnap lehet,
hogy ti kerültök sorra!!!
Segítsetek!

Nagy nehezen betuszkoltak
a kocsiba,
és becsapódott mögöttem
az ajtó.

XXVI.

Jaj,
drága barátom,
Bencém,
Benedekem,

menekülj hazulról,
mert ezek utánam
biztos érted mennek,
megárvul családod,
jaj, ne higgy ezeknek,
menekülj,
menekülj,
barátom a házból,
bujdoss el a Bükkbe,
keresd föl anyámat,
majd ő elrejt téged,
vigyáz rád vigyázón,
menekülj,
menekülj,
menekülj, barátom,
ezek lehallgatják
telefonainkat,
lemetszik dalaink
szárnyát: föl ne szálljon,
és ha olykor-olykor
az öröm elringat:
spion dilettánsok
számúzik világgá
a mosolyt a szánkról,
menekülj,
menekülj,
menekülj, barátom,
ezek megaláznak,
ezek megtöretnek,
roppantanák, zúznák
gerincünk töreknek,
s ha a szögek ágyán
derül ki, hogy fakír,
fakír vagy, barátom,
fakír, fakír, fakír:
kitüntettek. Íme:
József Attila-díj!

Maga József Attila-díjas?
kérdezte a fehérvalkópenyes hölgy,
mert látta, kifulladtam.

Nem.
Én majd csak leszek.

Honnan tudja előre?

Megérzi az ember!
A vizeletéről.
Egy erdélyi író mondta,
hogy olyanok ezek a díjak,
akár a tripper.
Előbb vagy utóbb
mindenki megkapja.

Magával nem lehet
komolyan beszélni!

Beszéljünk akkor
komolytanul!
Hogy van?

Én jól,
mert megérkeztünk.
És ne féljen ám,
nem esik semmi bántódása.

Ne is,
mert ha valaki engem
meg mer sokkolni,
azt én megölöm!
Ezt mondja meg a
dokiknak!

XXVII.

Ketten fürdetnek a kádban,
a Figyelő kádjában.

Ne érjetez hozzám,
kikezdték csontjaim
a kurva izotópok,
akár a furulya,
olyan a lábszáram,
akár a furulya,
és fáj,
és fáj,
és fáj,
perzseli bőrömet
ez a zubogó gejzír!

Nem gejzír ez, Jóskám:
szappanos meleg víz.

Ki szólít nevemen?
Ki ismer itt engem?!

Préter Károly vagyok,
barátod, ápolód.
Fürdés után szépen
meg is borotvállak,
csak csendesülj kicsit,
vetve már az ágyad,
álmodat pedig én
őrzöm majd, mert fáradt,
fáradt vagy, Józsikám,
fáradt, nagyon fáradt.

Azzal mind a ketten
megfogtak,
és kiemelték a kádból.
Alig tudtam megállni,
úgy remegtem,
amíg törölgettek.

A Figyelő nagy,
hatalmas szoba volt.
Elfért benne legalább
tizenöt ágy.
A közepén
egy piszkos viaszosvászonnal
'letakart,
ormóltan asztal
éktelenkedett.

Az ápolók
leültetek mellé.

Lehunytam szememet,
hogy ne lássam a borotválást.

És akkor bejött
a terembe az egyik
doktornő.
Valamit mondott
Préter Károlynak,
aki már pamacsolta
az arcomat.

Hát itt vagy, Kiskati?!
Itt vagy te is, Mezey Katinka?
Hát Oljanó hol van,
az én János barátom,
a rettegett dzsúdós?!

Írtok-e, drágáim,
lehet-e itt dolgozni?
Lehet,
biztos lehet,
ha a lágérben lehetett.
De kinek a hangját
hallom a sarokból?!
Bandikám! Te vagy az?!
Rózsa Bandi! Szólj már!
Látod, milyen szépen
összejöttünk ismét?
Itt van,
itt van,
itt van
az egész Kilencek!
Bence,
Győri Zsiga,
Fílosz,
Kovács,
Konczek!

Fiúk,
egy hét múlva
lapot alapítunk:
lapot!
lapot!!
lapot!!!

*Rendben van, Józsikám!
De most a kedvemért
ne beszélj egy percig,
mert éles a penge,
megvághatom arcod!*

*De én csak beszéltem,
mondtam a magamét,
s mikor Prétor Károly
meg is megborotvált,
úgy éreztem, húz, vonz,
kiált értem, kiált
a fehér vetett ágy.*

*Legott lefektettek,
hasra fordítottak,
s mintha szűnyog csípett
volna meg altájon,
picit megrándultam,
s alig telt el három
röpke perc, túl voltam
hetedhét határon:*

*vitt, sodort magával
az álom, az álom.*

RÓZSA ENDRE

Fél évszázad

UTASSY JÓZSEFNEK

*Én azt hiszem, hogy soraidra
a kőlavina rávall:
ami egyszer elindította,
azt sodorja magával,*

*nagy könnyek peregnek: a sziklák,
és ég zeng; zúg a tundra!
Csak mi maradunk egyre inkább
vadorzó önmagunkra.*

*És azt is hallom: szavaidtól
szél süvölt – majd visszhangja elnyel.
Amit leírt és le nem írt toll,
faggatja, mi az ember,*

*mi az, mi zúdul hömpölyögve:
áll a csúcson az agg fa,
s mit kibiccentett – száll örökre
magunktól távolabbra,*

*szavaként az
időbe zárva vissza!*